

Matematyka Holocaustu

2 października 2017

„Historia Polski w liczbach (GUS, Warszawa 1994) na stronie 194 w tabeli 167 podaje, że w 1939 roku było w Polsce 3 500 000 Żydów, straty wyniosły ogółem 2 700 000. Wynika z tego, że ocalono 800 000 (...)”. [1]

Liczba 3 500 000 jest liczbą sztucznie zawyżoną, ale za to jak ładnie wpisuje się w ten mit.

„Drugi Powszechny Spis Ludności – przeprowadzony przez państwo polskie 9 grudnia 1931 roku. Według spisu, populacja Polski wynosiła 32 108 000, z czego 21 835 000 to osoby polskojęzyczne, a reszta – użytkownicy języków mniejszości narodowych (spis nie uwzględniał pytania o narodowość)”.

Język żydowski zadeklarowało 2 489 034 (7,80%), język hebrajski 243 539 (0,76%). Można zatem przyjąć, że w roku 1931 zamieszkiwało Polskę ok. 3 100 000 Żydów.

Instytut Historii Współczesnej w Monachium o silnym syjonistycznym powinowactwie stwierdza, że pomiędzy rokiem 1931 a 1939 nastąpiła emigracja ponad 500 000 Żydów z Polski (a być może nawet 600 000), z Niemiec ponad 400 000, z Rumunii 100 000, z krajów bałtyckich 25 000. Ponadto emigrowali Żydzi z Węgier oraz przypuszczalnie ze Słowacji.

„Fala emigracyjna niemieckich Żydów była tylko częścią, wcale nie największą, żydowskiej emigracji z centralnej, wschodniej i południowej Europy. W latach po 1933 około 100 000 Żydów każdego roku opuszczało Polskę, tak z przyczyn ekonomicznych, jak i z rosnących obaw o antysemickie nastawienie polskiego rządu”. [2]

Do końca 1939 roku z terenu Polski (w tym Generalnej Guberni), Niemiec (w tym Protektoratu), Rumunii, krajów bałtyckich, Węgier, Słowacji ubyło 3 000 000 Żydów w skutek emigracji,

zmian granic, ucieczek i obniżonemu wskaźnikowi urodzeń.

Asystent Sekretarza Stanu Breckinridge Long w listopadzie 1943 stwierdził, że Stany Zjednoczone przyjęły 580 000 imigrantów „ofiar opresji” w ostatnich 10 latach, większość z nich była żydami (tylko 100 000 było niemieckimi Żydami). Palestyna miała prawie 300 000 żydowskich imigrantów. Inne kraje także (Ameryka Łacińska, Europa Zachodnia) raportowały o bardzo dużej liczbie imigrantów żydowskich.

Rzeczywiście, 16 lat przed rokiem 1958, tj. w roku 1942, „Universal Jewish Encyclopedia” potwierdza te dane: miała miejsce duża żydowska emigracja zamorska ze wschodniej i centralnej Europy od połowy lat 1920. do końca lat 1930.: „Z ustanowieniem w 1924 roku przez Kongres USA nowego prawa imigracyjnego (Immigration Quota Law) i potrzebą badania możliwości dla imigracji z innej części świata, HIAS [żydowska organizacja] szukała możliwości wzmocnienia i zwiększenia swojej aktywności zagranicą. W 1927 zawarto porozumienie z Jewish Colonization Association (ICA), w celu sformowania jednej organizacji, stowarzyszenia znanego później jako HICEM (skrót od HIASICA Emigration Association) z siedzibą w Paryżu i biurami w 32 państwach. To stowarzyszenie stało się pomostem, dla żydowskich imigrantów z całego świata. W okresie 1925 – 1939 przeciętnie 100 000 żydów emigrowało z Europy. W konsekwencji tych wysiłków, setki tysięcy żydów osiedliło się nie tylko w USA, ale także w państwach należących do brytyjskiego imperium, na dalekim wschodzie, w Ameryce Południowej i Centralnej oraz w Palestynie”. [3]

Te informacje podane przez „Universal Jewish Encyclopedia” nigdy nie były kwestionowane przez samych Żydów, dlatego dane liczbowe krajów emigracyjnych w środkowej i wschodniej Europie [bez ZSRR] z wczesnych lat 1930. i dane w krajach imigracyjnych krajów takich, jak USA, Ameryka Południowa, Palestyna, etc., są historycznym faktem.

Polski spis ludności z roku 1931 potwierdza nagły spadek

liczby urodzeń pośród Żydów wschodnich, spadek ten był tak duży i gwałtowny, że trudno go wyjaśnić zmienionym modelem rodziny czy nagłym zmianom religijnych afiliacji. Nie dziwi zatem, że „Universal Jewish Encyclopedia” lamentowała: „[...] nawet w Europie wschodniej spada liczba urodzeń i zaczyna przypominać tę z Europy zachodniej”. [4]

Oznacza to, że nie było szans na zastępowalność (odnawialność) pokoleń. Masowa emigracja Żydów z Polski między rokiem 1931 a 1939 spowodowała spadek ich liczebności co najmniej o 20% i musiała mieć decydujący wpływ na liczbę urodzeń, ponieważ to młody i płodny segment społeczeństwa zawsze pierwszy decyduje się na emigrację.

W Polsce przed 1 września 1939 mogło mieszkać ok. 2 600 000 Żydów.

Autorstwo: Arjanek

Źródło: NEon24.pl

PRZYPISY

[1] Wawel.neon24.pl/post/140261,ilu-zydow-jest-dzis-w-polsce-ukryte-zycie-polskiej-diaspory

[2] Hermann Graml, „Die Auswanderung von Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939”, w „Institut für Zeitgeschichte” (Eds.), „Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte”; Vol. I, Selbstverlag, Munich 1958, s. 80: „The surge of emigration of the German Jews was only a part – and hardly the largest – of a general Jewish emigration from central, eastern and southern Europe. In the years after 1933 about 100,000 Jews a year left Poland, as much because of the growing anti-Semitic disposition of the Polish government as because of the ever-worsening economic immiseration of the Polish Jews. Similar factors arose in Latvia, Lithuania, Rumania and to a lesser extent in Hungary.”

[3] „Universal Jewish Encyclopedia”, New York, Vol. 7, 1942,

pp. 555f, Article „Migrations of the Jews“, Paragraph V „The Care of the Migrants through Jewish Organizations“, Point 2. „The Hebrew Sheltering and Immigrant Aid Society (HIAS)“, Isaac L. Asofsky; he was General Manager (since 1922) and thereafter Director of the HIAS during the Second World War.

[3] „Universal Jewish Encyclopedia“, Vol. 10, p. 33.